

WAT ZAL IK MET ZOO'N STOKJE DOEN?

PIEPERDING EN HET MEISJE.

„Arm, klein ding," zei het meisje tegen de muis, die in de waterkruik gevallen was en vruchteloos telkens weer probeerde, om er uit te komen. „Wacht, ik zal je helpen."

„Piep," zei de muis, toen ze weer op den grond stond. „Pieperding zal je altijd dankbaar blijven. Maar nu moet je me eens vertellen, waarom je er zoo bedroefd uitziet."

„Waarom ik zoo bedroefd ben, kleine Pieperding? Booze menschen hebben verteld, dat ik goud uit stroo kan maken. Dat heeft de koning ook gehoord en nu wil hij hebben, dat ik hem een heeleboel goudstukken zal maken. Een kamer vol. Maar ik kan het niet en nu heeft hij mij uit boosheid in deze gevangenis laten sluiten. Ik moet hier blijven, tot ik de goudstukken klaar heb."

„Dat is wel treurig," zei Pieperding. Maar je bent een heel goed en lief meisje, want je hebt mij geholpen en daarom zal ik ook goed voor jou wezen. Zoek maar onder het stroo, waar je 's nachts op ligt, dan zul je een stokje vinden. Ieder die je er mee aanraakt, verandert in een spin, als je 't versje opzegt, dat ik je leeren zal."

Toen begon Pieperding heel fijntjes te piepen:

Tooverstokje, tooverstokje, kom, begin!
Maak van dezen man een spin.

„Wat zal ik met zoo'n stokje doen?" vroeg het meisje bedroefd, maar Pieperding knikte heel wijs met zijn kopje en zei: „Doe maar wat ik je gezegd heb, dan gaat het wel goed."

't Meisje zette zich moedeloos neer op de bos stroo, waarop ze 's nachts moest slapen.

Terwijl ze zoo zat, voelde ze met haar handen in 't stroo, en zie, daar kwamen ze in aanraking met het stokje, waarvan Pieperding gesproken had.

Plotseling schrok het meisje op. Ze hoorde, hoe de grendel van de deur van haar gevangenis weggeschoven werd. De deur ging open en daar stond de koning op den drempel.

„Nog geen goud?" zei hij. „Je wilt dus niet doen, meisje, wat ik gezegd heb?"

„Ik kan niet," zei snikkend het arme kind.

Toen werd de koning erg boos. Hij trok zijn langen, krommen sabel en liep op het meisje toe.

't Meisje ging, bang als ze was, zoo ver mo-

gelijk achteruit, tot aan de muur, maar toen kon ze niet verder. De koning stond vóór haar en zijn oogen flikkerden van kwaadheid.

In haar angst raakte zij toen met het stokje dat ze in haar hand had, zijn kleeren aan, en zei het versje op, dat Pieperding haar geleerd had. Plotseling veranderde de koning toen in een heel groote spin. 't Meisje zag de spin over den vloer loopen en in een donker hoekje verdwijnen.

't Speet haar nu wel, dat ze den koning met haar stokje had aangeraakt.

„Kon ik maar weer goed maken, wat ik gedaan heb," zuchtte zij.

„Dat kun je wel," zei Pieperding, die weer te voorschijn kwam. Wacht maar, tot de spin er weer is. Dan raak je haar met je stokje aan en zingt er dit versje bij:

Stokje klein, stokje klein,

Laat de spin weer een mannetje zijn.

En dan zal je wel eens zien, wat er gebeurt.

Den heelen dag wachtte het meisje op de terugkomst van de spin en ja, eindelijk, tegen den avond, kwam het dier uit zijn hoekje te voorschijn. Toen raakte het meisje de spin met haar stokje aan en zei het versje van Pieperding op.

En zie, opeens was de spin weg, en de koning stond voor haar. Maar hij keek nu niet boos meer en lachte vriendelijk.

„Je bent een goed meisje," zei hij, „want je had me ook wel een spin kunnen laten blijven en dat had ik eigenlijk verdiend, omdat ik je zoo leelijk behandeld heb. Ik ben erg blij, dat je me weer hebt omgetooverd, want het beviel me heelemaal niet, zoo'n spin te zijn. Ik dank je wel, hoor, en ik geloof nu ook niet meer, dat je van stroo goud maken kunt. Je moogt dus wel naar je ouders teruggaan en omdat je kwaad met goed vergolden hebt, geef ik je mijn beurs met goudgeld."

„Piep," zei Pieperding, die uit het holletje te voorschijn kwam.

„Ik wensch je goede reis. Geef me nu mijn stokje maar weer, daar heb je toch niets meer aan."

Het meisje deed, wat haar gevraagd werd.

„Dag, goede, beste Pieperding," zei ze nog, en 't meisje knikte vriendelijk tegen haar en verdween weer. Z.